

اوتیسم

اوتیسم نوعی اختلال در رشد طبیعی مغز در زمینه شکل گیری روابط اجتماعی است که با رفتارهای ارتباطی و کلامی غیر طبیعی مشخص می شود.

علائم این اختلال قبل از ۳ سالگی بروز می کند و علت اصلی آن ناشناخته است.

این اختلال در پسران شایع تر از دختران است. وضعیت اقتصادی، اجتماعی، سبک زندگی و سطح تحصیلات والدین در بروز این بیماری نقشی ندارد. کودکان و بزرگسالان مبتلا به اوتیسم با سن خود، مشکل دارند.

این اختلال، برقراری ارتباط با دیگران و دنیای خارج را برای آنها دشوار می کند.

علائم

۱- اختلال عملکرد اجتماعی

کودک نمی تواند در ارتباط با دیگران از رفتارهای غیر کلامی مانند تماس چشمی (نگاه کردن به چشم دیگران برای فهمیدن یا فهماندن منظور) ، حالت چهره (درک یا کاربرد اخم ، عصبانیت ، نفرت و شادی)

حرکات و ژست بدن (خداحافظی کردن ، اشاره کردن و ...)

متناسب با سن خود استفاده کنند و تمایلی به تقسیم کردن شادی های خود با دیگران نشان نمی دهد.

نسبت به حالتهای دیگران واکنش نشان نمی دهد.

۲- اختلال ارتباطی

صحبت نمی کند یا دیر شروع به حرف زدن می کند. با اینکه گفتار مناسبی دارد ولی نمی تواند صحبت با دیگران را شروع کند یا ادامه دهد.

از جمله های تکراری استفاده می کند و صحبت دیگران یا خود را تکرار می کند و کلمات غیر معمول و بی معنی بکار می برد.

۳- اختلال رفتاری

به یک یا چند فعالیت یکنواخت و محدود علاقه دارد و به صورت شدید و غیر معقول با آنها مشغول می شود.

اصرار به خوردن غذاهای خاص دارند و نسبت به تغییر در برنامه های روزانه و روزمره مقاومت می کنند و با ایجاد تغییر بسیار بی قرار می شوند.

انجام حرکات کلیشه ای و تکراری (مانند به هم زدن یا پیچ دادن دستها و یا انگشتان ، چرخاندن و یا رفت و برگشت یک مسیر بارها و بارها)

تمرکز بر روی برخی از وسایل (بازی کردن فقط با چرخ ماشین به جای بازی با کل آن)

۴- اختلال شناختی

نزدیک به ۷۵٪ کودکان مبتلا به اوتیسم عملکرد هوشی و ذهنی پایین دارند. با این حال برخی از آنها توانایی انجام محاسبات ریاضی یا حافظه طوطی وار برای تکرار جملات یا حافظه دیداری شگفت انگیزی دارند که معمولاً فراتر از همسالان خود هستند.

بیمارستان قلب الزهرا (س) و کودکان شهید حجازی
(آموزش ضمن خدمت))

شماره پمفلت: PA-EP-17-02

اوتیسم

تهیه کننده: فاطمه حق پرست - پرستار بخش کت لب
ناظر کیفی: آرزو چایچی - کارشناس ارشد پرستاری
زمستان ۱۴۰۰

هیچ داروی اختصاصی برای اوتیسم کشف نشده است.

اما درمان های دارویی در تخفیف انواعی از علائم بیماری مانند پرخاشگری، آسیب زدن به خود، بیش فعالی، کم توجهی، بی خوابی و وسواس و.... موثر است.

منابع:

National institute of mental Health

پرستاری کودکان وونگ ۲۰۱۹ جلد دوم کودک بیمار

باورهای غلط درباره اوتیسم:

۱- کودکان اوتیسم هرگز ارتباط چشمی برقرار نمی کنند.

۲- کودکان اوتیسم نابغه هستند.

۳- کودکان مبتلا به اوتیسم صحبت نمی کنند.

۵- کودکان اوتیسمی قادر به نشان دادن محبت نیستند.

نکته: هر کودک اوتیسم موجودی منحصر به فرد است که توانایی و ضعف های مخصوص به خود را دارد. برای برقراری ارتباط با هر کودک باید شیوه مناسب با او را کشف و اجرا کرد.

درمان

تا کنون هیچ روش قطعی برای درمان اوتیسم یافت نشده است. با این حال هرچه مداخلات آموزشی - درمانی زودتر آغاز شود پیش آگهی اوتیسم بهتر خواهد بود. کار آمد ترین روش درمانی، توانبخشی این کودکان با استفاده از کار درمانی، گفتار درمانی، رفتار درمانی و مهارت آموزی است.